

– Nagi, Meilute! – sušuko Frėja, jos vienaragei vingiuojant pro stačias kartis.

Aplenkusi paskutinę, Meilutė nušuoliavo prie stalo, ant kurio pūpsėjo du sėdmaišiai, o šalia ant žemės gulėjo didelis lankas. Frėja girdėjo, kaip draugės iš Deimantų kambario ragina jas abi šūksniais.

– Frėja, pirmyn! Meilute, greičiau!

– Judvi pirmaujate! Mūsų kambarys gali laimėti!

– Ne-pa-tai-kyk! – skandavo berniukai iš Topazų kambario, kai Meilutė slystelėjusi sustojo prie stalo.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Frėja nepaisė berniukų. Pasilenkusi žemyn, ji čiupo pirmą sėdmaišį, atidžiai nusitaikė ir įmetė į lanką ant žemės. Meilutė nosimi pastūmė Frėjai po ranka antrą sėdmaišį, mergaitė jį irgi įmetė į lanką.

– Ačiū! – padėkojo Frėja, kai Meilutė ryžtingai nušoliavo prie aukšto vamzdelio, stovinčio ant žolės.

Buvo sekmadienio popietė, Deimantų ir Topazų kambariai Vienaragių akademijos valdose surengė lenktynes su kliūtimis. Abiejų kambarių vaikai puikiai sutarė ir daug laiko leido kartu. Jie bendrai parengė kliūčių ruožą. Laimėtoju turėjo tapti greičiausiai pasiekęs finišo liniją, bet už kiekvieną vienaragio ir raitelio poros padarytą klaidą buvo papildomai pridedama laiko. Iki šiol Meilutė su Frėja nė karto nesuklydo!

Prijojusi vamzdelį, Frėja nušoko nuo Meilutės nugaros. Mergaitė nekantriai laukė šio išbandymo! Vamzdelio viduje buvo mažas baltas rutu-

Frėja ir Meilutė

liukas – raitelis privalėjo kaip nors jį išimti neliesdamas vamzdelio ir įdėti į puoduką. Šalia vamzdelio gulėjo du ilgakočiai šaukštai. Kiti vaikai užtruko ištisą amžinybę, kol ištraukė kamuoliuką naudodamiesi tik šaukštais, nes vis išmesdavo kamuoliuką. Tačiau Frėja mėgo spręsti visokias užduotis, todėl jai patiko toks išbandymas.

– Man reikia vandens! – sušuko Frėja greta stovinčiai Meilutei. – Gal gali atnešti iš paukščių maudyklės? Prisiurbk, kiek pajėgsi!

Nė nepaklaususi, kam to reikia, Meilutė nušuoliavo prie paukščių maudyklės, prisisėmė pilną burną vandens, net skruostai išsipūtė, ir grįžo atgal.

Frėja parodė jį vamzdelį.

– Meilute, pilk čia!

Vienaragė išspjovė vandenį į vamzdelį. Šis prisipildė, ir kamuoliukas pakilo aukštyn. Kai jis atsidūrė viršuje, Frėja šaukštu jį išgriebė ir įmetė į puodelį. Visa tai įvyko kone akimirksniu.

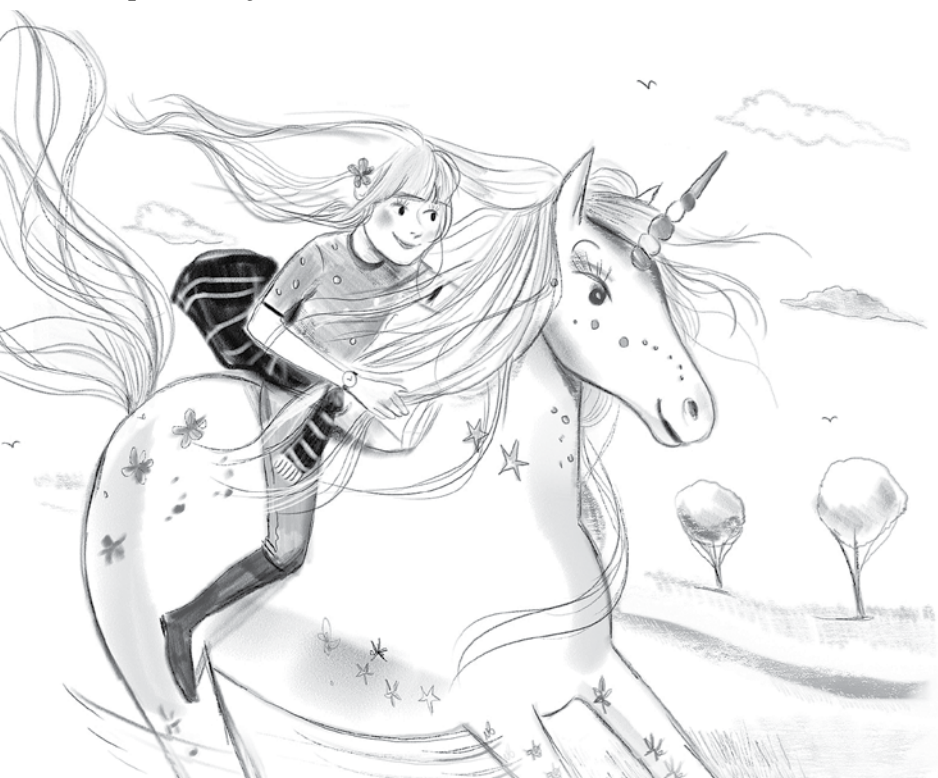

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

– Mums pavyko! – sušuko Frėja, šokdama Meilutei ant nugaros.

Jiedvi kirto finišo liniją. Vienaragei šuoliuojant plauktėsi ilgi raudoni, auksinėmis sruogomis puošti Meilutės karčiai ir uodega.

– Frėja laimėjo didžiuliu atotrūkiu! – sušuko Rožė, kartu su Mikiu iš Topazų kambario ji stebėjo Frėjos sugaištą laiką kliūčių ruože. – Deimantų kambarys šauniasias iš visų! – linksmi pareiškė ji.

Frėja ir Meilutė

Frėją su Meilute greitai apsupo kitos Deimantų kambario mergaitės ir jų vienaaragiai.

– Pasirodėte nuostabiai! – sušuko Matilda ir apkabino Frėją.

Šioji išsisuko iš bičiulės glėbio. Frėja nemėgo apkabinimų.

– Labai sumaniai susidorojai su paskutine užduotimi, – pagyrė Ariana.

– Negaliu patikėti, kad kamuoliuką ištraukti sugalvojai pripylusi vandens! – džiūgavo Violeta.

Frėja plačiai nusišypsojo.

– Meilute, buvo smagu, tiesa?

Vienaragė pritariamai sužvengė.

– Siūlau žaisti antrą kartą! – sušuko Himatas iš Topazų kambario. – Pradėkime iš naujo.

– Gerai, – žvaliai pritarė Rožė. – Sutinkame.

– Aš nedalyvausiu, – atsisakė Frėja. – Buvo smagu, bet turiu darbo.

– Tavo didysis slaptasis išradimas? – paklausė Violeta.

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

Frėja linktelėjo.

– Ak, – nusiminė Meilutė. – Būk gera, Frėja, gal galėtume likti? Padirbėsi su išradimu kitą sykį.

– Ne, man tikrai reikia šį tą nuveikti, – Frėja nušoko nuo vienaragės ir paplekšnojo jai per kaklą. – Tačiau tu gali likti.

Meilutė nežinojo, kad slaptasis išradimas yra dovana jos gimtadieniui, kuris bus švenčiamas vos po trijų dienų, o Frėjai dar buvo likę daugybė darbo.

– Be tavęs nebus taip smagu, – ištarė Meilutė, baksnodama mergaitei nosimi. – Prašau, pasilik.

Tačiau Frėja nesileido perkalbama. Ji atsisveikino ir nuskubėjo per sodus į mokyklą. Mergaitės kuriamą išradimą, robotą vienaragį, turintį atgabenti Meilutei skanėstų, kada tik šioji panorės, įkvėpė automatiniai vežimėliai, bildantys po arklides ir vežiojantys šieno ryšulius. Frėjai jos išradimas atrodė tobulas būdas suderinti savo polinkį ką nors konstruoti ir norą parodyti Meilutei, kaip

Frėja ir Meilutė

stipriai ją myli. Mergaitė nekantravo, kada galės pamatyti, kokį įspūdį robotas vienaragis padarys Meilutei!

„Gal ji bus tokia patenkinta, kad mudvi net užmegsime ryšį“, – viltingai mąstė Frėja.

Vos atvykę į Vienaragių akademiją, visi vaikai būdavo suvedami į porą su vienaragiais ir praleisdavo mokykloje metus mokydami tapti nuostabiosios Vienaragių salos saugotojais. Paprastai per tuos metus vienaragiai atrasdavo savo stebuklingas galias ir užmegzdavo ryšį su jiems skirtais raiteliais. Rožės, Arianos ir Matildos iš Deimantų kambario vienaragiai jau atrado savo stebuklingas galias, mergaitės jau užmezgė su jais ryšį, bet Frėja su Meilute ir Violeta su Žiburėliu vis dar laukė.

Frėja nuskubėjo į mokyklą, jos mintys buvo sutelktos į išradimą. Artėjant prie darbo pabaigos, mergaitę apimdavo tarsi koks niežulys, kurio neįmanoma numaldyti nebaigus kūrinio. Teliko

VIENARAGIŲ AKADEMIJA

kelios kliūtys, jas reikėjo pašalinti. Robotas veikė, bet atrodė prastai ir judėjo netinkamai. „Negalima leisti robotui trankytis į daiktus ir suktis į kairę, – svarstė Frėja. – Bet kaip to pasiekti?“

Nutvieksti auksinių rudens saulės spindulių, Vienaragių akademijos pastatai atrodė nuostabiai. Mokykla iš marmuro ir stiklo ryškiai blykčiojo, bet Frėja to nė nepastebėjo. Giliai susimąčiusi ji pasuko į šalia meno studijos esantį mažą kambarėlį, kuriame buvo įkūrusi savo dirbtuvę. Atėjo laikas vėl kibti į darbą!

